

hadde været hans Mening at gjøre Andet, end hvad Loven berettigede ham til. Jeg er heri fuldkommen enig med ham. Det forekommer mig, efter hvad der foreligger af Documenter, nemlig: Skrivelsen fra Indenrigsministeren af 25de Octbr. — hvormod man har rettet saa heftige Angreb — at det er ganske klart, at den daværende Indenrigsminister kun under en Forudsætning har erklæret sig villig til at understøtte Finantsministerens fuldkomment berettigede Dispositioner over Reservecapitalen, den nemlig, at der ikke fra Lovgivningsmagtens Side blev truffet Dispositioner, som hindrede Indenrigsministeren i at udføre den Villighedserklæring, han afgav. Han har jo slet ikke forpligtiget sig til at gaae et eneste Skridt udenfor Lovens Grændser. Heri er jeg fuldkommen enig med den ærede Landsstingsmand. Men saa ere dog vel ibetmindste de Dispositioner, der ere truffet over Reservecapitalens Midler i det Tidrum, om jeg saa maa sige, som Loven 4de Marts 1857 giver Ministeren Bemyndigelse over, fuldkommen legale. Saa maa den ærede Landsstingsmand vel anerkende, at hvad der er skeet under Herredømme af denne Lov indenfor dette Tidrum ikke kan angribes. Vil den lovgivende Magt her blande sig i, hvad Ministeriet har foretaget, tiltager den sig et Indgreb i Administrationen, i Ministeriets Bemyndighed, der er aldeles uretmæssigt og aldeles utilbørligt. Men er det saa, seer jeg ikke, hvorledes den ærede Landsstingsmand vil kunne votere for en Anmærkning, der ikke blot har Loven af 3die Marts 1860 for sig, men ogsaa vil lægge et Vaand paa, hvad der efter Lov af 4de Marts 1857 lovligt er udført af Indenrigsministeren. Den ærede Landsstingsmand burde efter sin egen Betragtning i ethvert Fald have stillet et Endringsforslag i den Retning, at Citatet af Lov af 4de Marts 1857 skulde udgaae. Ellers faaer han blot en ny formel Urigtighed i den af formelle Urigtigheder overstrømmende Anmærkning, der jo selv ikke er Andet end en stor formel Urigtighed ligeoverfor Finantsloven, der ikke kan og ikke skal bruges til at omstyrte eller forandre Love. — Jeg skjønner saaledes ikke rettere, end at de Hovedbetragtninger, der gaae gennem de to ærede Landsstingsmænds Foredrag, maae

give Thinget ny Grund til ikke at indlade sig paa denne Anmærkning, og det forekommer mig, at den ærede Landsstingsmand for Sde Areds — hvis strengt logiske Foredrag jeg veed at vurdere — selv maa komme til at stemme imod den.

Carlsen: Ja, det kan jeg dog ikke indrømme den ærede Taler. Jeg troer ganske vist selv, at der er god Sammenhæng i min Betragtning af Sagen, men jeg kan dog ikke vide, om Andre vilde betragte den paa samme Maade. Jeg maa med Hensyn til min Stemmegivning holde mig til min Betragtning. Jeg har ikke tvivlet paa, at de respective Ministre have brugt den Bemyndigelse, de have faaet, saavidt den gaaer, men benægtet, at den gaaer saavidt, som den nuværende Indenrigsminister synes at antage, naar han siger, at der i Henhold dertil er indgaaet en bindende Overenskomst, der gaaer langt ud over den lovlige Tidsgrænse. Jeg kan dernæst ikke Andet end erindre om, hvad jeg før sagde, at ligesom den nuværende Minister vilde blive befriet for et Tryk og faa friere Stilling til at forhandle med Finantsministeren, naar Anmærkningen kommer ind, saaledes troer jeg, at han ikke er berettiget til at udbetale Summer i Henhold til den formelle Overenskomst, der efter min Mening ikke eksisterer, og naar han staar i den feilagtige Tanke, veed jeg ikke, ved hvilke Midler man skulde forhindre det uden ved en Bestemmelse i Finantsloven. Om der kan være en formel Mangel ved Anmærkningen, som den er indført, kan for mig ikke have nogen afgørende Betydning. Jeg kan ikke af den Grund stemme det ud, som Folkethinget har stemt ind, og derved praktisk komme til slet intet Resultat.

Lehmann: Jeg skal kun gjøre opmærksom paa, at jeg ikke har hørt den ærede Minister nogensinde søge Hjemmel for, hvad han har gjort, i en tidligere Indenrigsministers Tærb, og jeg troer heller ikke, at han vil gjøre det. Han har søgt Hjemmelen i den Ret, han har ved Loven om Reservecapitalen, og har kun paaberaabt sig tidligere Forhandlinger. Han har bestemt erklæret, at for hans Handlinger er han og ingen Anden ansvarlig. Det synes,